

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Kala

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **B. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 czerwca 2022 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2022 r., sygn. akt IV KO

168/21, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku wnioskodawcy o wznowienie

postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

w (...) z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok

Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 września 2015 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez B. M. wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny.

W zażaleniu, w którym zaskarżono w całości powyższe rozstrzygnięcie, wnioskodawca wskazał, że Sąd Najwyższy wadliwie opierał się na poprzednich wnioskach o wznowienie postępowania, choć winien oceniać jedynie „obecny stan i wnioski” oraz bezpodstawnie odmówił mu przyznania obrońcy z urzędu celem

sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zażalenie to jest całkowicie bezzasadne i jako takie nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Wznowienie postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog określają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Na kwestie te zwracano uwagę również skarżącemu w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu nie dopatrzył się powołania się przez wnioskodawcę na pojawienie się w sprawie tego rodzaju okoliczności, w tym nie stwierdził powodów do wznowienia postępowania z urzędu z uwagi na wystąpienie w sprawie jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. W zażaleniu jego autor nie zdołał skutecznie tej oceny zakwestionować. Wskazuje on bowiem wyłącznie, że Sąd Najwyższy wadliwie opierał się na jego poprzednich wnioskach o wznowienie postępowania. Rzeczywiście Sąd Najwyższy stwierdził, że B. M. wielokrotnie składał już wnioski o wznowienie postępowania, których odmówiono przyjęcia wobec oczywistej ich bezzasadności, ale także że nie uwzględniono kasacji jego obrońcy. Z tym jednak, że wskazanie przez Sąd Najwyższy na poprzednio wydane orzeczenia znajduje uzasadnienie w uregulowaniu art. 545 § 3 k.p.k. przewidującym, iż odmawia się przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego w szczególności wówczas, gdy odwołuje się on do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Sąd Najwyższy wywiódł zaś wyraźnie, że wobec wielokrotnie składanych przez B. M. wniosków o wznowienie postępowania oraz wielokrotnego badania przedmiotowej sprawy w granicach podnoszonych w kasacji i w tych wnioskach, a także wobec braku uzasadnienia wystąpienia podnoszonych uchybień, w szczególności w oparciu o inne okoliczności niż dotąd badane, należało ocenić rozpatrywany wniosek o

wznowienie jako oczywiście bezzasadny. W swym zażaleniu skarżący nie prezentuje jakiegokolwiek argumentacji przemawiającej przeciwko powyższemu stanowisku Sądu Najwyższego, wskazując jedynie, że należało postąpić odmiennie. W oczywisty sposób nie może to spowodować uwzględnienia zażalenia.

Zaaprobować należy też niewyznaczenie B. M. obrońcy z urzędu. Utrwalone jest już bowiem w orzecnictwie stanowisko, że instytucja opisana w art. 545 § 3 k.p.k. umożliwia właśnie odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bez uprzedniego wyznaczania obrońcy z urzędu, jeżeli wnioskodawca w swojej inicjatywie nie powołuje się w ogóle na okoliczności, które mogą być rozpatrywane jako powody wznowienia. Formułowane w zażaleniu zastrzeżenia w tym przedmiocie również są zatem niezasadne.

Powyższe rozważania dobitnie wskazują, że wniesiony środek odwoławczy nie mógł spowodować wzruszenia zaskarżonej decyzji Sądu Najwyższego. Skoro tak, to Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.